

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 8. Leto II.
V LJUBLJANI, 28. aprila 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina VIII. zvezka:

	Stran
Tudi za može je molitev	113
Skrivnostno zagrinjalo	115
Čisti duši	117
II. shod voditeljev Marijinih družb	117
Vseslovenski mladeniški shod na Brezjah	119
Drugi letošnji shodi	119
Mučeniška kri na Japonskem	120
Razgled po katoliškem svetu	123
Cerkveni razgled po domovini	125
Odpustki meseca maja 1904	127
V molitev se priporočajo	128

Tudi za može je molitev.

(Dalje).

Pridenimo naši razpravi še par lepih zgledov mož odličnih in veljavnih, ki se niso sramovali moliti, ki so marveč veliko in pobožno molili.

Prvi je polkovnik Paquerou.

V Parizu je napravil svoje pripravljavne študije v manj kot sedmih letih ter je bil l. 1808. sprejet v politehnično šolo. L. 1810 je zapustil Pariz ter je stopil v topniško šolo v Metz, katero je leto pozneje kot poročnik zapustil. Po izborni dovršenih šolah in oziraje se na njegove osebne lastnosti bi se v drugem času pričakovala zanj imenitna vojaška služba. A bližali so se za Napoleona in njegovo slavo slabi dnevi. Pađec tega velikana je tudi upanje 19 letnega Paqueroua pokopal. Bil je v svojem vojaškem poklicu v različne kraje poslan, kjer je svojo dolžnost izpolnil v popolno zadovoljnost svojih višjih. V mestu Dancig je bil celo leto, kjer je moral veliko pomankanje trpeti.

Prišel je 13. december 1813. Mesto Dancig se je moralo udati. Francoska posadka je morala iti v pregnanstvo. Na tem potu so Francozi zaradi velike zime veliko trpeli. Paquerou se je junaško vđedel, vse težave pa krščansko prenašal. Dajal je tudi drugim pogum in jih tolažil. Kmalu je prišla rešitev zanje. Smeli so se vrniti nazaj v domovino po nastopu Ludo-

vika XVIII. na kraljevi prestol. V domovini je Paquerou opravljal različne vojaške službe. Nazadnje je bival v rojstvenem kraju svoje žene. Povsod je s svojim službovanjem zadovoljil svoje predstojnike. Najtežavnejše naloge je srečno dovršil in prinesel velike žrtve. Od kod pa je svojo moč in požrtvovalnost zajemal? Iz molitve!

Paquerou je sredi sveta živel kakor redovnik. Poglejmo, kako je ta redovnik v vojaški suknji razdelil svoj dan: „Ob petih vstalem in molim k Bogu; to je moja moč. Potem berem eno uro iz kake pobožne knjige. Proti sedmi uri oblečem (svojega sina Karola) (žena mu je bila umrla) in mu ukažem, da moli. Eno uro opravi službeno dopisovanje; nato podučujem Karola pol ure. Od 9^{1/2} — 11^{1/2} sem v pisarni. Med tem časom mora Karol delati. Od pol dvanajstih do dvanajstih mora pripovedovati, kaj se je naučil. Opoldne skupno kosilo in zabava na vrtu. Potem podučujem Karola eno uro. Nato opravi službo kot nadzornik. Ob šestih večerja; nato je večerna molitev. Karol se poda k počitku. Od 8 — 10 ure berem kako resno knjigo. To branje končam z dvema poglavjema sv. evangelija in se podam mirno k počitku spominjajoč se na Nazaret in Golgato.* Ob nedeljah je bil njegov

dnevni red nekoliko drugačen. Poslušajmo: Ob sedmih se podam na pokopališče in molim za svojo rajno ženo. Nato sem pri sveti maši in pridigi. Na potu se pogovarjam z otroci o svetopisemskih zgodbah in jih učim krščanskega nauka. Nato opravim potrebne in dostojne obiske, se udeležim popoldanske službe božje, in drugih pobožnosti. Vse to traja do pete ure. Nato se odtegnem v svojo sobo, da se zberem v duhu, premislim pretečeni teden in se utrdim v dobrih sklepih za prihodnji teden.“

Tako je živel ta polkovnik. Bil je globoko prepričan o svojih krščanskih dolžnostih. „Kot kristjan moram vedno na Kristusa misliti, njegovega nauka se držati, njegov zgled posnemati ter si prizadevati, ga iz vse moči svoje duše ljubiti. Kot oče moram skrbeti za svoje otroke ter jim že v prvi mladosti največje spoštovanje naše svete vere vcepiti. Kot gospodar ne smem pozabiti na služabnike. Paziti in čuti mi je nad njimi kot nad duhovnimi otroci. Tudi v telesnem oziru je moja dolžnost, da skrbim zanje. Dobrotljivo hočem ravnati z njimi in potrpežljivo prenašati njihove napake. Ker sem tudi državni uradnik, skušal bom tudi te dolžnosti zvesto izpolnovati.“

Vsak večer si je vest izpraševal, če je svoje dolžnosti zvesto izpolnoval. Vsako soboto zvečer se je svojih grehov pred spovednikom skesano obtožil, da je prejel drugi dan sveto obhajilo in se tako okrepčal za prihodnji teden. Tako mu je bilo mogoče, najtežavnejše udarce, s katerimi ga je ljubi Bog obiskoval, kakor n pr. zgodnjo smrt svoje soproge, z udanostjo prenašati. „Zares, če premislim preteklost, napolni se moje srce z neko praznoto. Če pa si postavim pred oči sedanost in zrem nedolžno čelo svojih otrok ter obrnem svoje oči na cerkev, kjer sem tolikokrat prejel sveto obhajilo, in se vglobim v svoje delo in premislim na prihodnji mir v nebesih, — navda mojo dušo mir in pokoj. Skoraj se mi zdi, kakor bi ne bil nikdar občutil hudih udarcev. Kviško torej se ozirajmo!“ Isto mišljenje je vdihnil tudi svojim otrokom. „Tudi jaz“, tako je pisal svojemu potrtemu sinu v Pariz „sem skusil

onemoglost duše, dragi moj otrok! Z naravnimi močmi se to ne premaga. Kadar me je popadel ta notranji stud nad vsako rečjo, je bil za me najgotovješi pripomoček in sicer edini ta: da sem svoje srce odkril spovedniku ter potem prejel sv. obhajilo... Misliš li, da bi bil jaz mogel tako mirno živeti pri tolikih prestanih izgubah in prenašati bridkosti sedanosti?“

Opominjajoč svojega sina, naj svojih načel iz strahu pred ljudmi v slabem zraku visoke (politehnične) šole ne zataji, je prav lepo sam sebe, to je svoje lastno ravnanje naslikal: Pokaži precej svojo krščansko barvo, da vedo drugi, kdo si. Čez 48 ur ne sme nikdo izmed tvojih součencev več nad teboj dvomiti in te še po tvojem prepričanju vprašati. To je edini pripomoček, da se ohraniš v pravem duhu. Kristjan bodi v svoji priprostosti, pa tudi v prostosti. Ne vdajaj se slabostim! Kdor ima čast, da je kristjan, mu ni treba beračiti za potrpljenje z njegovim prepričanjem. Pravico ima, da ga spoštujejo. Ne boj se, če te imajo za posebneža! Že 40 let sem jaz sam tak posebež, pa vendar nisem ne pred Bogom ne pred ljudmi svoje časti izgubil.

Njegova pobožnost je bila prava in nehlinjena. Celo protestantje, katerih je dokaj bilo v La Rochellu, so ga ljubili in spoštovali. Kedar je prišel v kako družbo, je precej omolknila vsaka beseda, katera bi mogla njegov verskonežni čut žaliti. Če je bil od protestantov ob petkih h kosilu povabljen, se samo ob sebi razume, da so mu postna jedila prinesli. „Oh“, tako se je nekoč neki zelo vpliven protestant izrazil „če bi bili vsi katoličani taki, kakor je polkovnik Paquerou, bi še jutri postali vsi katoličani“. Katoliški škof iz La Rochella se je podobno izrazil rekoč: „Polkovnik Paquerou je moj najboljši dokaz proti protestantom. On vam postavi v obrambo na vse strani svoje čednosti, katere so zmožne vse naše sovražnike osramotiti.“

Tako je živel, tako molil ta vojak in krščanski junak.

(Konec prih.)

Skrivnostno zagrinjalo.

Iz vseh čudežev, katere vrši vsemogočnost božja v najsvetejši skrivnosti zakramenta presvetega Rešnjega Telesa, veje neskončno usmiljenje in ljubezen božja. Prav posebno pa nam o ljubezni in o usmiljenju božjem priča skrivnostno zagrinjalo, ki Gospoda Jezusa Kristusa zagrinja v zakramentu ljubezni, — o tej neizmerni ljubezni nam govore podobe kruha in vina, pod katerimi se skriva naš božji Odrešenik. Da, ljubezen ga je ogrnila s tem skrivnostnim zagrinjalom, ljubezen do nas ubogih človeških otrok: Skriva se zato, da postane predmet naše vere, da nam daje priložnost, da si z dejanji vere pridobivamo novih zasluženj za nebesa. Verovati v Jezusa v najsvetejšem zakramentu bi ne bilo nikako zasluženje, če bi ga ondi videli s telesnimi očmi in zaznali s telesnimi čuti. Zato se pa božji Zveličar ogrne s skrivnostnim zagrinjalom, da bi mogli mi z dejanji vere služiti si nebeško slavo. Koliko lepih priložnosti ponuja to zagrinjalo vernemu kristjanu, da spriča svojo živo vero v to najsvetejšo skrivnost naše sv. vere! Čuti ugovarjajo tej resnici, prevzetni in nečimerni svet se jej protivi ter je neče priznati, veren kristjan pa jo priznava, jo stanovitno priča pred vsem svetom in pravi, kar je nekdanj rekel apostol Peter: Gospod! h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji. (Jan. 6, 69. 70.) O koliko lepih priložnosti nudi to zagrinjalo kristjanu množiti si zasluženje! Kolikorkrat obudi vero v to skrivnost, kolikorkrat to vero pogumno in odločno pred vsem svetom

spozna, tolikokrat si plete novih, neminljivih biserov v nebeško krono. Zakaj: „Blagor jim, kateri niso videli, in so verovali!“ (Jan 20. 29.)

Znani pravoslovec Dr. Karol Jarke (Jarck), roj. 10. novembra 1801 v Danzigu, umrl 28. decembra 1852 na Dunaju, je bil protestant in vseučilišni profesor v Bonu. Na nekem sprehodu sreča priprostega kmeta, ki je bil veren katoličan. Profesor ga nagovori ter mu mej drugim tudi reče: „Kako morete verovati, da je Kristus pričujoč v mali hostiji?“ Kmet odgovori: „Tako je; trdno verujem, ker je Kristus to rekel.“ „Pa pomislite“, odgovarja profesor, „da je to nemogoče!“ Kmet odgovori: „Pa je vendar tako, gospod profesor.“ „Prosim vas lepo“, pravi profesor, „ali ne vidite težkoč, katere temu ugovarjajo.“ „O, ljubi Bog ne pozna nobenih težav, nobenih težkoč“, odgovarja kmet. Slednjič pristavi: „Res je tako, gospod profesor, nobena reč mi ne vzame te vere.“ Ta odločnost in živa vera je napravila na učenega profesorja mogočen vtisk. Pozneje je sam prestopil h katoliški cerkvi, katerej je bil potem zvest sin do smrti. Kdo ne misli tu na Jezusove besede: „Zahvalim te, Oče, Gospod nebes in zemlje! da si to skrili modrim in razumim, in si razodel malim. (Mat. 11. 25.)

Dragi bravci, posnemajmo tega priprostega moža v njegovi živi veri v najsvetejšo skrivnost! Iz ljubezni do nas je skrili Jezus svoje nebeško veličastvo, da more bivati med nami ki ga ne moremo in ne smemo gledati s telesnimi očmi. Iz ljubezni do nas si je izbral revno podobo kruha, da more biti predmet naše

vere. Iz ljubezni do nas se zadovoljuje s tako revnim stanovanjem v tisoč in tisoč tabernakeljih, kjer molče prenaša najgrša žaljenja, mrzloto in nehvaležnost človeških otrok. Če torej iz zgolj ljubezni Kristus vrši toliko čudežev, ali ne more od nas zahtevati, da mu za to veliko ljubezen vračamo živo vero? Da, more zahtevati in tudi v resnici zahteva od nas močno, živo in neomajno vero. Dokler nimamo te močne in žive vere, tako dolgo pričakujemo zastoj, da nas bo blagoslovil iz tabernakelja in nas obdaril z milostmi. Navadimo se torej vsakokrat, ko stopimo čez cerkven prag, obuditi dejanje žive vere v njegovo pričujočnost na oltarju. Živa vera naj nas prešinja vsikdar, kedar klečimo pred tabernakeljem!

O Bog! Koliko kristjanov je, ki nimajo te žive vere! Stopajo v cerkve in jih zopet zapuščajo, pa prav nič ne pomislijo, kdo biva na oltarju pod skrivnostnim zagrinjalom. Vera spi v njih srcih; ni torej čuda, če jim srce ostaja mrzlo in trdo, da ga ne morejo ogreti žarki ljubezni, ki prihajajo iz tabernakelja. O da bi se pač ta verska mrzlota nikoli ne polastila naših src! Da bi nam pač vsikdar svetila v življenju luč žive vere, kakor noč in dan pred tabernakeljem gori večna luč, ki naj bi pomenjala živo vero kristjanov. Ta živa vera naj bi nas vsikdar ogrevala in prešinjala, zlasti pa, kedar se mudimo v cerkvi. Ta vera mora biti trdna tako, da se jej mora umakniti vsak dvom; ta vera mora biti stanovitna, da smo pripravljeni zanjo, če bi bilo treba, preliti tudi kri.

Zgled take žive, trdne vere v najsvetejši zakrament nam je dal sv. Ludovik IX., kralj francoski. († 25. avgusta 1270.) Ko se je nekoč v kraljevi kapeli opravljala najsvetejša daritev, se je dogodilo, da se je, ko je mašnik pri povzdigovanju dvignil sv. hostijo, vernemu ljudstvu prikazal Kristus v podobi žarečega se deteta. Prosili so duhovnika, naj tako dolgo drži kviško sv. hostijo, dokler ne pride kralj, da vidi čudež. Takoj je tekel dvornik v kraljevo dvorano kralja obvestit. Toda sv. Ludovik je odgovoril: „Ta

čudež naj gredo gledat oni, kateri dvomijo o resnični navzočnosti Jezusovi v posvečenih hostijah. Kar se mene tiče, sem bolj prepričan o tej navzočnosti in bolj trdno vanjo verujem, kakor če bi videl Gospoda z lastnimi očmi. Bolj zaupam besedi Jezusovi in svoji veri, kakor svojim lastnim očem.“ S temi besedami je sveti kralj Ludovik odslovil dvornika.

Tako trdno, živo vero v najsvetejši zakrament je imel tudi blaženi P. Klemen Hofbauer (rojen 26. decembra 1751, umrl 15. marca 1820, blaženim proglašen 29. januarja 1888). Ko je še bival v Varšavi v samostanu sv. Bena, je sprejel v očetovsko skrb in varstvo mnogo otrok, ki so osiroteli v krvavi vojski proti Rusom. Kmalu je prišel v veliko zadrego: zmanjkalo mu je kruha za otroke. Kaj je storil pobožni pater? Vedel je, kje biva oni, ki more pomagati v vseh nadlogah. Šel je v cerkev, pokleknil je pred tabernakelj ter prosil pomoči božjega Odrešenika. V živi, otroški veri je šel potem po oltarjevih stopnicah gori, potrkal na vratica tabernakeljeva ter milo proseče rekel: „Moj Jezus! sedaj je čas. Tu moraš pomagati!“ Komaj je prišel domov, že pozvoni nekdo ob samostanskih vratih, ki je prinesel mnogo kruha in drugih živil za osirotele otroke. Tako je prišel iz zadrege blaženi P. Hofbauer.

Pojdi, ljubi bravec, in stori tudi ti tako. Z živo, neomajno vero v to najsvetejšo skrivnost boš najbolje častil Gospoda Jezusa v tabernakelju in si boš pridobil njegovo ljubezen in naklonjenost. Sipal bo nate iz tabernakelja božji Odrešenik svoje milosti, svoj blagoslov. Naj te ne moti skrivnostno zagrinjalo, ki ga mu je ogrnila le zgolj ljubezen do tebe, da more biti pri tebi, da more biti predmet tvoje žive vere, s katero si služiš nebeško krono! Reci večkrat s sv. Tomažem Akvincem:

Molim te ponižno, skriti kralj nebes,
Kteri v teh podobah skrivaš se zares.
Tebe razumet' ne morem revna stvar,
Srce dajem Tebi, zvesto Večni, v dar!

Dr. Jos. Jerše

Čisti duši.

Krasnejša kot cvetoča trata
in lepša kot planinski svet
je čiste duše zarja zlata,
nedolžnost je vseh cvetov cvet.

Nebeško milih zvezd krasoto,
presega čiste duše žar;
blesti nad solnčno se lepoto
nedolžnega srca oltar.

Celó nad rajske lepotije
se čista duša lesketa;
vrhunec božje umetnije
v nedolžni duši se zazna.

Brezmadežna dežela, tista,
ki večno Solnce jo zlati,
si ti, presrečna duša čista,
ker Jezus v srcu ti živi.

Le greh lepoto ti vzame,
oropa te in umori,
ti rajski venec z glave sname,
v peklenško žrtev prerodi.

Zato nedolžna, čista duša:
le prosi svojega Boga,
naj vselej, ko te satan skuša,
rešilno roko ti poda!

Br. Gervasij Vidmar.

II. Shod voditeljev Marijinih družb.

Kakor smo naznanili, vršil se je ta shod v sredo, 20. aprila, v Ljubljani v veliki dvorani knezoškofove palače. Z veseljem se oziramo nazaj na ta shod, kajti bil je lep, mnogoštevilno obiskan, in prepričani smo, da bo tudi obilo lepega sadu rodil. Nepričakovano veliko število voditeljev in drugih duhovnikov se je zbralo: blizu 200. Bilo je tudi nekaj gospodov iz tržaške in goriške škofije. Ta velika udeležba priča, da se duhovniki zavedajo, kako velikega pomena za versko življenje v naših Cerkvi sovražnih časih so Marijine družbe. Zborovali smo dopoldne od 9. do 12., popoldne od 2. do 1/2 5. ure. Zborovanje so vodili sam presvitli g. knezoškof; gospodje pa so iz svojih skušenj pripovedovali, kaj družbam škoduje in kaj jim koristi. Gotovo bo vse družabnike zanimalo, kaj se je pri shodu govorilo in razpravljalo, saj se je ves govor sukala okolu njih. Kakor smo že obljubili, bomo tudi objavili sklepe tega shoda,

kolikor se ne tičejo duhovnikov samih, da jih bodo družabniki pred seboj imeli, lože v spominu ohranili in se po njih ravnali. Vendar moramo počakati, ker jih mora prej „Škofijski list“ uradno prinesti. To se bo pa še le čez nekaj časa zgodilo, ker ima prej objaviti sklepe shoda dekanov, ki je bil en teden prej ravnostam in ki je tudi mnogo važnega sklenil za postopanje duhovnikov in življenje vernikov. Samo nekatere reči hočemo koj malo opisati:

Na prvo vprašanje: Ali so se pokazali kakidobri vspehi pri Marijinih družbah, odgovorili so gospodje soglasno: Vspehi Marijinih družb so veliki in lepi. Akoravno delujejo Marijine družbe šele malo let, so rodile že dokaj sadu. Če se ozremo nazaj v ono dobo nedavne preteklosti, ko jih še ni bilo, tedaj so dušni pastirji imeli veliko tožiti o sirovosti in razuzdanosti mladine. Na vrsti so bila ponočevanja, popivanja, pretepi,

pogosti poboji in drugo, kar je s tem v zvezi. Danes mora vsak priznati, da — čeprav te grde razvade še niso popolnoma izginile — pa je tega vendar veliko manj. Morebiti je tudi kaj drugega pripomoglo k temu, toda velik delež pri tem zboljšanju imajo gotovo Marijine družbe.

Mladina je bila prej duhovnemu pastirju nedostopna, tuja; nobene zveze ni imel z njo. Vse drugo je prej dobil pred oči kakor odraščajoče in odrasle mlade ljudi, ki so se duhovna le bali in ogibali, kar se je dalo. Mladina, kateri se ravno v teh letih vzbude vse strasti, je bila nekako prepuščena sama sebi. Duh napadne prostosti pride v tej dobi vanjo, udá se strastem v polni meri in le prerada grozno zabrede. Zato se je duhovnik po pravici s strahom in žalostjo ločil od nje, ko je zapuščala šolo za vedno, češ: „Bog ve, kaj bo še iz teh otrok!“ — Pač potolažen mora biti dušni pastir v tem oziru sedaj, ko vidi mladino ob izstopu iz šole prehajati v Marijino družbo, katera ima namen šoli odraslo mladino dalje vzgojevati in voditi po pravi poti. Kdor primerja čase, v katerih Marijinih družb še ni bilo in pa sedanje čase, ko iste cveto, ne more tajiti vspehov.

Pri dekletih posebe se lahko reče, da je prišlo po Marijinih družbah: več molitve, pogostejše prejemanje sv. zakramentov, več sramežljivosti, manj grešnih zvez, manj plesov, manj gizdavosti v obleki. Goji se varčevanje s pomočjo „čebelice“, opazuje se večja ljubezen do bogoljubnega življenja in bolj goreča udeležba pri cerkvenih slovesnostih. Če tudi niso dekleta po družbah postale svetnice, čeprav so nekatere družbi celó sramoto delale, vendar moramo priznati, da se jih je mnogo obvarovalo zapejljivosti in smrtnega greha, in da si je marsikatera začela resno prizadevati za krščansko popolnost. Marijina družba je sreča za stariše in družine, za župnije in soseske.

Tudi pri mladenci družbe niso bile brez sadú, čeravno gre s fanti časih trdo, trdo. Vendar nekaj se je le doseglo.

Kako mirno gledajo stariši na svoje sinove, kako brezskrbno zvečer zaspé, ko vedó, da sinovi ponoči doma ostajajo! Kako brez skrbi so gospodarji, če vedó, da njih posli ne ponočujejo, da sé pod njih streho ne

dela greh! Kako srečna je občina, kateri se ni bati ponočnih preteпов in pobojev!

Preudarimo razliko med mladeniči, ki nimajo Mar. družbe ali niso v nji, in onimi, ki so v družbi. Kjer niso v družbi, tam hodijo kakor povsod navadno mladeniči k deseti sv. maši. Zvon odvabi, v gručah se spuste od doma, po poti se marsikaj nerodnega zgodi; pri cerkvi se ustavijo in čakajo, da odbije deset. Potem se počasi zmaše v cerkev, pod zvonik, na kor, ali pa še ostajajo zunaj cerkve in v zvoniku. Kaj delajo tam? Mašne knjižice nimajo, jim jo je prenerodno prenašati; rožni venec moliti jih je sram; če se ne pogovarjajo, nespodobno prerivajo in ozirajo, stoje vendar popolnoma leseno, nevedé kaj se na oltarju godi. Sv. zakramentom se odtegujejo; spoved, ta jim kar nič ne diši. Enkrat, dvakrat v letu morebiti še gredó, pa le ker je že taka navada in že morajo iti. Navadno pridejo takrat, kadar je največ ljudi. Brez priprave prihajajo k spovedi, brez pravega kesanja in trdnega sklepa, zato so tudi leta in leta enaki grešniki. — Mladeniči Marijine družbe rajši pridejo k spovedi, se znajo bolje spovedati, spoved je lažja zanje in za spovednika, ker so je vajeni in se lažje varujejo greha.

Cerkev se polni pred sv. opravilom, ondi se moli Jezus v presv. Zakramentu, zakramenti se večkrat prejemajo, obilnejša je udeležba pri popoldanski službi božji, cerkve tudi ob delavnikih čez dan niso popolnoma prazne. Lepo je gledati ob nedeljah, kako kleči pri angeljski mizi sin poleg očeta, mati poleg hčere: Drug drugemu postanejo zgled in vspodbuda. Ko dušni pastir to vidi, mu kane kaplja tolažbe v srce, v plačilo za trud, ki ga je imel z družbo.

Prav posebno je treba še poudariti, da je ravno po družbah zeló izginil tisti nesrečni strah pred ljudmi, ki je mnoge držal kakor v kleščah, da se niso upali ganiti in kaj več za Boga storiti kakor je ravno navada. Dobri so dobili neki krščanski pogum, neki sveti ponos, ne boje se več pred svetom pokazati se, hudobni so pa umolknili. Spočetka so zabavljali na vsa usta, celó s kamnjem podili Marijine družabnike, sedaj je zabavljanje že močno potihnilo. In to je velik napredek! Kakor je strah pred ljudmi smrt vsega dobrega, tako daje

krščanski pogum, krščanski ponos, ogenj in moč in življenje k vedno večji gorečnosti in dobrim delom.

Zares novo življenje je vscvetelo po Marijinih družbah med nami. Kakor spomladi, ko se začne sok pretakati po rastlinah in drevesih, in poganja zelenje in cvetje in rast, tako je šinilo novo življenje v naše ljudstvo, in nova verska pomlad mu je vscvetela . . .

To so vspehi Marijinih družb, — vidni, veliki in veseli. Take vspehe so rodile družbe že sedaj, ko je bilo pri njih še — mnogo, mnogo nepopolnosti in pomankljivosti. Zato je bil na shodu govor tudi o teh pomankljivostih in nepopolnostih, katere so in kako jih odpraviti, da bi družbe poslej še lepše sadove rodile. O tem prihodnjič

Vseslovenski mladeniški shod na Brezjah.

Na koncu zborovanja smo se tudi pogovarjali, kje naj bi imeli letos kake večje mladeniške shode. Letos namreč v Marijinem letu mora kaj posebnega biti! Po kratkem razgovoru smo se domenili, da bodi letos veliki shod slovenskih mladeničev na Brezjah. Brezje so nekako najbolj v sredi in najbolj obiskovana božja pot na Slovenskem. Vseslovenski shod, to se pravi: mladeničev iz vseh slovenskih pokrajin, ne samo s Kranjskega ampak tudi Štajarskega, Primorskega in Koroškega. Mladeniški shod, torej ne samo za Marijine družabnike ampak, za vse dobre mladeniče. Kajti reči moramo, da je še mnogo dobrih fantov, ki v Marijini družbi niso, bodisi da je nimajo ali da se iz kateregakoli vzroka ne vpišejo. Vsak je povabljen, kdor se misli le pošteno vesti. Na ta način bo — če bo le vreme — gotovo nekaj

tisoč mladeničev lahko skupaj. Slišite, to bo nekaj imenitnega; nekaj, česar še ni bilo: toliko število fantov pri Materi božji skupaj! to bo nekaj lepega; Bog daj, da bi se posrečilo!

Dneva še ni bilo mogoče določiti. Skušal se bo dobiti kak sopraznik do velikega dela ali po končanem velikem delu, ali pa kak pondeljek sploh, da ne bodo toliko zamudili pri delu, ker lahko gredó že v nedeljo od doma. Aranžmá ima v roki č. g. Luka Smolnikar, stolni vikar v Ljubljani. Njemu naj se pošiljajo morebitne želje; pa tudi uredništvo „Bogoljuba“ jih sprejema. Kakor hitro bo dan določen, ga bomo naznanili, oziroma ga bo naznanil „Domoljub“.

Prav toplo priporočamo, naj bi vsi, na katerih je ležeče, pripomogli, da se ta imenitni nameravani shod res sijajno izvrši.

Drugi letošnji shodi.

Želeti je, da bi na Brezje prišli vsi mladeniči, katerim je le mogoče. Zató naj se temu velikemu shodu umaknejo letos drugi manjši nameravani shodi. Takó bo zadnjič naznanjeni shod mladeničev kranjske dekanije na Bledu za letos izostal; pridružili se bodo rajši drugim na Brezjah.

Ker je pa vendar vsem iz daljave nemoogoče priti na Brezje, zató naj bi se za one, ki na Brezje ne bodo mogli, napravil morda en večji shod na Dolenjskem na Zaplazu, na Notranjskem pa na Planinski gori. In Be-

lokranjci, ki so od ostalih Dolenjcev še posebej ločeni, bodo morda imeli shod pri Treh kraljih. Izven kranjce na Brezje prav prijateljsko povabimo. Tu naj bo zbrana vsa Slovenija v malem. Če bodo napravili še kake svoje posebne shode, naj se jim prav dobro obnesejo!

O dekletih pa je bila splošna misel na shodu, da ni primerno, če prevečkrat in predaleč skupaj romajo. Tudi se jih hitro več skupaj nabere kakor fantov. Zanje bi bili morda (za letos) primerni skodi po dekanijah.

Mučeniška kri na Japonskem.

Vseh oči se sedaj obračajo tja doli na skrajni vshod, kjer se med seboj sekajo Japonci in Rusi. Doslej imajo Japonci čudno srečo, Rusom pa se dokaj slaba godi. Čudno kajne, ko bi primeroma mali Japonec premogel tolikega velikana kakor je Rus! No, sedaj se je stvar šele komaj dobro začela, in kdor se bo nazadnje smejal, ta se bo lahko smejal zadovoljno.

Vsekako so nam Japonci postali zanimivi. Kristjana pa posebno zanima, kakó je z vero v teh krajih. Zadnjič smo že prinesli malo poročila, kako je s krščanstvom v sedanjem času tam v teh deželah. Nismo pa še povedali kakó je nekdaj bilo.

„Slovenec“ pa je prinesel silno zanimiv in ginljiv popis zgodovine krščanstva na Japonskem. Škoda bi bilo, ko bi se ta velezanimiv in vspondubuden popis v „Slovencu“ izgubil. Zató ga tukaj ponatiskamo, da ga otmemo pozabljivosti, vedoč, da ga bodo naši bralci zeló radi brali in se učili iz njega, kakó treba trpeti za voljo imena Jezusovega...

Tedaj začnimo!

Sedanja vojska nam bo obnavljala v spominu dragoceno kri, katera je skozi tristo let tekla na Japonskem za Kristusovo vero. Zgodba japonskega katoličanstva napolnjuje eno najbolj krvavih poglavij cerkvene zgodovine, in res pretresljivi so zgledi junaškega mučeništva, katerih je tako bogata ta zgodovina, o kateri ne vemo, ali jo naj imenujemo bolj žalostno ali bolj slavno, bolj bolešno ali bolj junaško.

Sveti Frančišek Ksaverij je začel razširjati krščanstvo na Japonskem. Veliki Šmarin l. 1549., ko se je izkrcal na otoku Kiušiu, je rojstni dan japonske cerkve. Velik vspeh je imelo njegovo oznanjevanje. Bonci (malikovavski duhovniki)

so mu bili zavidni. Nagovorili so mikada (cesarja), naj s smrtno kaznijo prepove krščansko vero. Nato je sveti Frančišek Ksaverij večinoma peš šel naravnost v glavno mesto Meako. Na dvoru doimija (kneza) Sivana je imel ta goreči apostol javen razgovor z bonci skozi pet dni s tolikim vspehom, da je knez postal kristjan in ž njim mnogo Japoncev.

Odtlej so redovni bratje svetega Frančiška, jezuitje, z velikim vspehom izpreobračali Japonce. Zdelo se je, da bo Japonska kmalu vsa krščanska. Samo na otoku Kiušiu je bilo v enem letu krščanih nad 70.000 poganov. Veliki admiral Tsukamidono in mnogo poveljnikov je bilo kristjanov; v vojski so se videli prapori s svetim križem in čelade z imenom Jezusovim. Leta 1579. so šteli na Japonskem že okoli 200.000 kristjanov.

A nastalo je kmalu strašno preganjanje. Vzrokov je bilo več. Japonski cesarji — mikadi — so zahtevali zase božjo čast, in ker jim te niso mogli izkazovati kristjani, so jih začeli sovražiti. Potem so zbudili sovraštvo proti krščanski veri španski, portugiški in holandski trgovci. Ti so prihajali edino le z namenom, da bi naredili dobičke, in njih vlade so iskale tal, da se utrdé na japonskem ozemlju. Maščevanje za to je padlo na nedolžne misijonarje, ki so se s svojo krvjo pokorili za grehe drugih.

L. 1596. se je ponesrečila španska trgovska ladja ob južnem obrežju šikokuskem. Po japonskem pravu bi blago pripadlo japonskemu cesarju. Da bi pa rešil blago, je trgovec grozil z močjo španskega kralja, katero je povzdigoval na vse mogoče načine. Med drugim je rekel, da ta najmočnejši cesar sveta najprej pošilja misijonarje v tuje dežele. Ko so mu ti pridobili dovolj krščanskih pristašev, pa pošlje za njimi

trgovce in vojake, ki popolnoma podjarmijo deželo.

Mikado Taiko-sama je zbesnel vsled tega in sklenil, da zatire krščanstvo. Takoj je dal zapreti dolgo vrsto misijonarjev. Petnajstim so porezali nosove, jih sramotno pripeljali v Nagasaki in tam križali. Med temi prvimi mučeniki je bilo šest frančiškanov, trije jezuiti in nekaj mladeničev. Dne 3. januarja 1597. so obsojenim kristjanom odrezali kos levega ušesa, jih na vozovih peljali skozi mesta in vasi; začetkom februarja so prišli v Nagasaki. S tem so hoteli ostrašiti druge kristjane. A neuklonjeni pogum mučencev, med katerimi so bili celo nekateri dečki, je kristjane le še utrdil. Da, celo mnogo poganov se je izpreobrnilo ob teh prizorih. Dne 5. februarja 1597. so 26 mučnikov na „Sveti gori“ pri Nagasakiju pripeli na križ in jih počasi s sulicami zbadali do smrti.

Med tem se je bilo krščanstvo že razširilo tudi po Koreji, in zmagoslavni so se od tam vrnili krščanski knezi na Japonsko. Od februarja do oktobra 1599. je bilo 40.000 krščenih. Leta 1600. so sezidali 50 cerkvâ in 50.000 poganov krstili. Zidali so bolnišnice, sirotišnice, semenišča. Število kristjanov pod mikadom Daifu-sama so cenili na 750.000. Vendar je Daifu-sama bil pogan in v posameznih delih cesarstva je neprenehoma divjalo preganjanje. V Firandu so izgnali 600 kristjanov, ne da bi bil le en sam odpadel. Najhujše je pa divjal mladi knez Miha Armski, ki je odpadel od krščanstva, svojega očeta umoril in zapodil svojo ženo — vse to, da bi dobil hčer Daifu-samovo. Dal je kristjane daviti, obglavljati in križati. Dne 7. oktobra 1613. je dal pred več nego 20.000 gledavci več kristjanov žive sežgati.

A to je bila le predigra za hujša preganjanja. Španci, Portugizi in Holandci so tekmovali, da se utrde na Japonskem in so drug drugega izkušali z obrekovanjem izpodriniti iz japonskih pristanišč in trgov. Zlasti je Skot Adams, ki je dobil visoko službo na japonskem dvoru, vse poskusil, da izpodrine Špance. Zato je hujskal vsikdar tudi na katoliške misijonarje. Ko so prišle nekoč španske ladje merit morske globine, je završalo po celi državi zoper tujce. Daifu-sama je dal takoj razdreti šestinosedeset cerkvâ. Naredili so zapisnike kristjanov. L. 1614.

je ukazal, da se morajo vsi misijonarji spraviti v Nagasaki, kristjani prisiliti, da odpadejo; kdor ne uboga, se izžene iz države. Mnogo Japoncev je zapustilo takrat domovino, vendar je že iz tega leta znanih 48 mučencev, ki so umrli po groznem mučenju.

V vojski za japonski prestol je zmagal Daifu-sama, in ker je bilo mnogo kristjanov njemu nasprotne stranke, se je strašno maščeval. Ukazal je: kdor z misijonarjem samo občuje ali ga prenoči, bo živ sežgan, pa ne le on ampak ž njim vred žena in otroci, ter pet sosedov na levo in desno. Deset mučencev je takoj dalo življenje. Naslednja leta je trpelo preganjanje neprenehoma. Ne le neustrašni misijonarji, tudi posvetni možje, žene in otroci, so brez strahu šli v smrt. Na Božič l. 1618. so v Nagasakiju živih sežgali 14 žen in otrok, 7. oktobra 1619. dvainpetdeset Japoncev v Meaku.

L. 1620 so iznašli trinogi novo muko, takozvano „vodeno muko“. Obsojenemu so s silo vlivali velike množice vode, ter mu z udarci na život s krvjo pomešano zopet izganjali. 16. avgusta so Simona Kiota s štirimi tovariši križali z glavo navzdol.

Najhujše je bilo l. 1622., ko je dalo svoje življenje več kot 120 spoznavavcev, med njimi 16 duhovnikov in 20 bratov iz raznih redov. Vkljub temu se je dalo to leto krstiti 2000 Japoncev. Dan 10. sept. t. l. je znan kot dan „velikega mučeništva“. Tedaj so v Nagasakiju 25 kristjanov počasi žive sežgali, 30 pa z mečem umorili. Pretresljiv je popis tega mučeništva. Umrli je dominikanski vice-provincial o. Frančišek de Morales z mnogimi redovniki, osemdesetletna gospa Lucia de Freitas je bila sežgana, meč je posekal matere z otroki od 3 do 12 let. Več kot 30.000 poganov se je zbralo, da gledajo to strašno igro. Obsojene kristjane so tako privezali na grmado, da jim je bilo mogoče rešiti se plamena, ako so hoteli zatajiti svojo vero. Samo dva sta bila v mukah omahljiva, a sta se ojačila in umrla z drugimi vred. Nalašč so jih sežigali prav počasi v groznih mukah. Petje psalmov in molitev sta donela iz plamena. Pogani so strmeli in mnogo se jih je izpreobrnilo, dasi so videli pred seboj isto strašno usodo.

Cesar Yemitsi je prepovedal kristjanom voziti se po ladjah. S tem jih je hotel pripraviti ob zaslužek in zabraniti, da se ne bi misijonarji izkricali na Japonskem. Angleži in Holandci so pomagali zatirati katoliške misijonarje, da bi pridobili japonsko prijaznost za svojo kupčijo. Silno veliko redovnikov je bilo mučenih v teh letih, samo l. 1623 okoli 500. Morili so pogane, ako so dali misijonarju jedi ali prenočišča. Dva jezuita sta morala stati v zamrznjeni luži, dokler nista umrla. Druge so sežigali, križali, sekali na kosce.

Po več kot četrstoletnem preganjanju je bilo l. 1625. vendar do 600.000 kristjanov na Japonskem. L. 1627. so iznašli novo muko. Pri Nagasakiju je ognjenik Ungen, v katerega žrelo so žvepleni studenci z raznimi kislinami. V to vodo so metali misijonarje. Koža se je takoj odluščila po vsem telesu, koder je prišla nanjo žveplena voda. Da ne bi mučenec prehitro umrl, ga niso pozneje vsega naenkrat potopili, ampak vsak ud posebe. Dne 28 februarja so jih najprej 26 tako po vrveh spuščali v vodo. Prvi ki je na povelje trinogov s klicem: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ skočil v to vodo, je bil Ludovik Chinzaburo.

Pa še druge strašne muke so si izmišljali trinogi: Pred materami so počasi sežigali otroke, pred možmi njihove soproge. Navadne kazni so bile: Tepenje z bambusom, klečanje na žerjavici, na čelo in obe lici so vžigali Kristusovo ime, rezali prste in ušesa, v nosnice tlačili žareče oglje in ud za udom počasi odžagali. Mnogo jih je bilo stanovitnih, mnogo jih je odpadlo, a marsikateri se je skesal in po odpadu prišel sam nazaj k trinogom.

Leta 1630. so mučili 5 redovnikov in dve portugiški gospe skozi 33 dni v žvepleni vodi, vedno pomalem, da niso mogli umreti. Vsi so ostali stanovitni. Ko je kljub prepovedi prišlo skrivaj 11 misijonarjev na Japonsko, je Yemitsi s priimkom To-šogunsama obljubil, da dobi 1000 taelov in odpuščanje vseh zločinov oni, ki izda misijonarja. Holandci so pomagali iskati, in kmalu so bili misijonarji mrtvi.

Nova muka je bila „jama“.

Obesili so mučenika z glavo navzdol. Ude so mu močno zvezali, da je kri bolj počasi tekla, in na sencih so mu puščali kri. Ta muka

je trpela po dva do šest dni. Prvi je visel v jami skoro štiri dni jezuit Sukunanga. Njemu je sledila dolga vrsta samostanskih bratov.

Ko je nekoč po peturni muki v „jami“ neki jezuit odpadel, se je oglasilo triintriideset drugih jezuitov, da popravijo s svojo smrtjo slabi zgled, ki ga je dal. A tudi oni jezuit, Krištof Ferreira, je čez 20 let svoj odpad popravil: umrl je v isti muki, katera ga je bila prej preplašila. Leto za letom je napolnjeno s takimi zgodbami. Leta 1636. so 67 krščanskih bolnikov in revežev zaprli v ograjo in jih pustili skupaj lakote umreti.

Leta 1638. je prišlo do domače vojske, ker je japonsko uradništvo preveč z davki drlo ubogo ljudstvo. Dvignilo se je krščansko ljudstvo v Kiušiu. A Holandci so pomagali tlačiteljem, ki so zmagali in 35.000 kristjanov je bilo pomorjenih.

Pozneje se je pa Japonska popolnoma zaprla proti tujcem. Leta 1640. je cesarski ukaz kar kratko odredil, da se umori vsak Evropejec, ki pride na Japonsko. Tako je bilo onemogočeno dohajanje misijonarjev. Pozneje so dovolili tujcem, da se izkrcajo, a ob prihodu so morali storiti „jezumi“, to se pravi, da so pohodili podobo Jezusa in Matere božje. Pravijo, da so kalvinski kramarski Holandci to delali, da so le mogli kupčevati z Japonci.

Dasi ni bilo več duhovnikov, se je med ljudstvom vendar v naslednjih dveh stoletjih ohranila še vedno na tajnem krščanska vera. To se je spoznalo, ko je bil leta 1832. ustanovljen apostolski vikarijat v Koreji.

Leta 1853. so dosegli Amerikanci, da se je Japonska zopet odprla zunanji trgovini, in od tega časa imajo zopet kristjani pristop v to državo. Že naslednje leto je bil pa ustanovljen apostolski vikarijat za Japan. A še leta 1856. je bilo 70 kristjanov zaradi vere zaprtih, od katerih je deset umrlo zaradi trpinčenja.

Svobodo krščanskega veroizpovedanja je pa morala japonska vlada priznati l. 1859., in čez šest let so v Nagasakiju posvetili lepo cerkev v spomin in čast japonskim mučencem.

Ko so zopet prišli misijonarji, so, izpočetka nezaupno, prihajali k njim kristjani, ki so si skrivaj skozi toliko let ohranili pravo vero v rodbinskem življenju. Zanimivo je, s kakimi

vprašanji so se hoteli prepričati, ali so ti misijonarji pravoverni. Vprašali so: Ali so vaši duhovniki neoženjeni? Ali vi spoštujete papeža? Ali častite Mater božjo? Šele, ko so jim misijonarji to zatrdili, so jih sprejeli.

A še vedno so stali kamniti stebri, na katerih so veliki napisi prepovedovali krščansko vero. Ko se je katoliška Cerkev radovala po celem svetu, da je bilo za svetnike proglašanih 205 japonskih mučencev, pa so nekateri japonski knezi zopet začeli preganjati in zapirati kristjane. Ko je sedanji japonski cesar Mutsu Hito kot petnajstleten deček prišel do vlade, je izgnal iz države 114 krščanskih rodbin in enega kristjana je dal živega na ražnju speči. Kruto je besnel proti kristjanom. Leta 1870. še je izgnal do 4000 kristjanov.

A zdaj so nastopile druge države po svojih poslanikih in prisilile leta 1873. japonskega cesarja, da je z dekretom z dne 31. marca odpravil vse stare nečloveške postave proti kristjanom. Več kot 1800 krščanskih jetnikov je bilo oni dan osvobojenih. V naslednjih letih se je vršil velik duševni prevrat, ki je naredil iz Japonske „moderno državo“ „Moderna“ je pač po diplomaciji in vojski, a krščanska vsled tega še davno ni.

To je na kratko krvava zgodovina japonske cerkve. Dal Bog, da ta s toliko nedolžno krvjo poškropljena zemlja rodi v bodočih stoletjih sadove krščanstva, ki so ji ga zaslužili njeni junaški mučenci!

Iz Rima. Pred tednom so sprejeli sv. oče v avdijenci celovškega knezoškofa dr. Kahna, kateremu se je pridružil tudi ljubljanski kanonik g. dr. Andrej Karlin, linškega škofa Doppelbauerja z nunskim spovednikom g. Michaelom Bulovec in nekaj dni pozneje škofa iz Krka dr. Mahnič. — 11. aprila so sv. oče v proslavo 1300letnice smrti Gregorja Velikega opravili v cerkvi sv. Petra slovesno pontifikalno sv. mašo. Prostorna cerkev sv. Petra je bila polna občinstva, ki je prihitelo ta dan iz vseh delov sveta v večni Rim. Pri sv. maši je prepevalo 1100 pevcev.

Olomuškim nadškofom je imenovan brnski škof dr. Bauer. Dobil bo baje nekega Nemca za pomožnega škofa.

Iz Pariza se poroča: Občinski svet v Cannesu je sklenil iz sodnijske dvorane od vlade odstranjeni križ obesiti v mestni svetovalnici, pod njim pa napraviti napis: „Ta križ

je bil odstranjen iz tukajšnje dvorane na povelje pravosodnega ministra Vale in ministrskega predsednika Combesa.“

V Madridu na Španskem so zopet socijalni demokratje napadli katoliško procesijo in trpinčili duhovnike. Zadnji čas so jeli anarhisti in socijalisti s silo zatirati vsako katoliško gibanje. V Barceloni, kjer je glavno gnjezdo zarotnikov, je pred tedni napadel nek mlad anarhist ministra Mauro s kuhinjskim nožem K sreči ga ni nevarno ranil. Tudi kralju Alfonzu strežejo po življenju. — Tako daleč zaide človek, ki je izgubil vero v Boga.

V Pulju je imel cerkvene govore sloveči jezuit o. Pasič. Kajpada pridige niso všeč socijalnim demokratom in zato je 2000 socijalistov demonstriralo proti tem govorom.

Nedeljski počitek v Ameriki. Kako cenijo nedeljski počitek v Ameriki, dokazuje dejstvo, da bo celo svetovna razstava v St. Louisu, radi

katere bodo prišli tja milijoni gledavcev, o b nedeljah zaprta. — Po naši državi, ki je katoliška, pa tudi ob nedeljah ne ponehajo mnogokrat hlapčevska dela.

Umorjen duhovnik. V Stilju blizo Vrgovca v Dalmaciji so našli umorjenega in oropanega duhovnika Filipa Minisco v njegovem stanovanju.

V Palermu je umrl ondotni nadškof in kardinal Celestia. Veliko junaštva je pokazal za časa kolere l. 1885. Ko se je zvedelo v mestu o njegovi smrti, zaprli so trgovci v znak žalosti svoje trgovine in razobesili črne zastave.

S Francoskega. Čudne reči se dogajajo na Francoskem. Pravosodni minister je izdal odlok, da se morajo sveta razpela odstraniti iz sodišč. In na veliki petek, ko se kristjani spominjajo Odrešenika, ki nas je odrešil s svojo smrtjo na križu, so prostozidarji po dvoranah, v katerih so se vršile sodnijske preiskave in prisege, odstranjali sveti križ ter tem načinom kruto žalili verski čut francoskih katoličanov. Celó nekatoliško časopisje strogo obsoja to divjo gonjo francoske vlade. — Predsednik francoske republike Loubet se napravlja na Laško, da obiše kralja v Rimu. To je prvi obisk katoliškega vladarja v Rimu, ki ne bo obiskal tudi sv. očeta. Kajpada vzbuja to žaljenje sv. očeta od predsednika katoliške republike splošno ogorčenje med vsemi dobrimi katoličani. — 15. aprila so morale usmiljene sestre zapustiti vojaške bolnice in bežati kot pregnanke iz Pariza. V bolnici Val de Grace se je zbralo več generalov in višjih vojaških dostojanstvenikov, ki so se s solznimi očmi poslovili od 28 usmiljenk. Na cesti jih je ljudstvo navdušeno pozdravljalo. Neka gospa je klicala: „Če bi bile te sestre propalice in ničvredne osebe, bi jih vlada ne pregnjala.“ — Ganljivi prizori so se vršili tudi v Verzelju ob izgonu redovnic. 2000 mož je čakalo 22 usmiljenk, ko so odhajale za vedno iz vojaške bolnice. „Ubogi vojaki“ tako vsklika nek pariški list.

V Carigradu na Turškem je umrl katoliški armenski patrijarh Emanuelian nenadne smrti. Zadel ga je mrtvoud.

Romarski vlak Poljakov. Začetkom maja bode romalo veliko Poljakov z Ivovskim nadškofom Bilczevskijem v Rim, da se poklonijo

sv. očetu. To romanje je pomenljivo zlasti radi tega, ker se ga bodo smeli vdeležiti prvokrat tudi ruski Poljaki. Ruska vlada namreč dosedaj ni pustila svojih katoličanov v Rim; tudi sedaj so dobili potni list samo do Krakova in tu se bodo pridružili avstrijskim Poljakom.

Na Japonskem na otoku Šikoku je ustanovil sveti oče Pij X. apostolsko prefekturo. Vodili jo bodo redovniki dominikanci, ki so se sem preselili iz filipinskih otokov.

Sv. oče in Rusi. Papež je sprejel v avdienci ruskega poslanika pri Vatikanu Gubastova, ki odide sedaj v novo službo v Srbijo. Sveti oče se je dalj časa razgovarjal z njim in izražal svoje obžalovanje nad vojsko, zlasti nad izgubo ladije „Petropavlovsk“. Poslaniku je podelil red sv. Jurija.

V Trst je prišlo 475 romarjev iz Gornje Avstrijske, ki so se vkrcali na parnik „Tirolec“ in odpluli v sveto deželo.

Dunajske kroge opozarja naš dopisnik, da nobeno dunajsko slov. društvo in sploh noben pošten Slovenec ni v zvezi z romani in molitveniki, ki jih ponuja po Dunaju židov Jozo Rubenstein v nemškem, češkem in slovenskem jeziku. Katoliški kristjan rabi le molitvenike, ki so potrjeni od škofijstva. Zato naj nihče ne sprejema teh židovskih cunj! Krščansko-socialnih Dunajčanov ne morejo židovi več tako slepariti kot prej, zato bi pa radi zdaj Čehe in Slovence. Morebiti pridejo agenti tudi na Slovensko; pokažite jim vrata!

Pri tej priliki svetujemo Slovencem v tujini, ki redko čujejo pridige, naj si pridno naročujejo „Bogoljuba“. Za pošteno zabavo in pouk pa je dober „Družinski prijatelj“, „Domoljub“ in „Naš Dom“. Ti listi so tudi na Dunaju zelo razširjeni. Za bratiželjno ljudstvo pa nam še manjka „Ljudskih knjižic“, kakršne izdaja v Gradcu nemška „Volksbücherei“ ali v Senju hrvaška „Ljudska knjižnica“. Zato zelo pozdravljamo podjetje, ki je v Mariboru začelo izdajati take ljudke knjižice z naslovom „Pod lipo“. Dozdaj sta izšla dva jako lepa zvezka. Da bi le kmalu drugi sledili! Ni treba samih izvornih reči, ako ni toliko pisateljev. Dobra dela iz tujih slovstev so tudi v prestavi dobra. — Ako bomo imeli take knjižice, ne bo nihče segal po židovskih cunjah.

Presvitli gospod knezoškof ljubljanski se je odpeljal v soboto na birmovanje in vizitacijo v moravško dekanijo.

Odlični gostje V petek so dospeli v Ljubljano premil. g. senjski škof dr. Anton Mavrovič, kanonik Vidas in kanonik ter reški župnik dr. Kukanič. Na postaji jih je sprejel premil. g. knezoškof ljubljanski. Prišli so iz Zagreba, kjer so se udeležili posvečevanja škofa Krapac-a in pa oratorija P. Hartmana.

Župnijo sv. Jakob ob Savi je podeljena č. g. župniku v Hotederšici Janezu Sakser. Umeščen je bil na župnijo Mirna č. g. Anton Kocijančič, sedaj župnik v Gojzdu.

Zopet tatvine po cerkvah. Pretečeni teden so neznani tatovi oropali cerkev na Razdrtem pri Postojini. Pobrli so iz nje vse dragocenosti, tako da je škoda velika. Vzeli so monštranco, ciborij s svetimi hostijami in druge svete posode. — V Zagorju ob Savi pa je znani tat Nace Nus iz Polšnika okradel cerkvene pušice in pobral iz njih 3 K.

V Opatiji so v soboto v navzočnosti velikega vojvode luksemburškega ter švedskega kralja blagoslovili novo luteransko cerkev.

Smrt med redovnicami 14. aprila je umrla v uršulinskem samostanu ljubljanskem č. sestra Andreja Lucina Odlašek v 25 letu. Kako je bila priljubljena med šolsko mladino, pokazalo se je ob njenem pogrebu v soboto 17. t. m. Tudi med usmiljenkami smrt pogosto zahteva svoje žrtve. Zadnji čas sta umrli kar dve v najlepših letih: sestra Karolina Kante in s. Elizabeta, Franja Perko. Najpočivajo v miru!

Smrt med duhovniki. V Ljubljani je umrl v samostanu pri oo. lazaristih, misijonski duhovnik sv. Vincencija Pavlanskega gospod

Frančišek Belšak. Rojen je bil na Štajarskem v Zavrčah 3 oktobra l. 1872, v Gradcu je bil posvečen v mašnika 22. julija 1899, star torej še le 32 let. Bil je na mnogih misijonih po Kranjskem, Goriškem in tudi med beneškimi Slovenci. Prehladil se je in oprijela se ga je nevarna bolezen, ki ga je mučila štiri leta in mu tudi pretgala nit življenja. Vtorek 12. aprila je še — seveda zelo bolehen — opravil daritev sv. maše. V soboto zvečer pa je dobro pripravljen izdihnil svojo blago dušo. Pogreb se je vršil prav slovesno v ponedeljek ob 5 popoldne. — V Škofji Loki je umrl v ponedeljek 18. aprila župnik v pokoju gospod Karol Lapajne. Dolgo časa je bolehal za neke vrste božjastjo. Pred tedni pa je padel tako nesrečno, da si je prebil črepinjo. Pokopali so ga prav slovesno v četrtek 21. t. m. —

Sveta birma. Zaradi nepričakovanih okolišnosti ne bo letos sv. birme v Ihanu (23. aprila), na Brezovici in v Tomišlju. V Sori pa se je od 26. majnika prestavila bolj na jesen. — Predzadnja nedeljo je bila sv. birma v Št. Vidu nad Ljubljano. Birmanih je bilo 119 otrok.

Knjižica „Pouk krščanskim staršem“, katero so presvitli gospod knezoškof poslali kot novoletno darilo slovenskim materam, je izšla tedni v drugem natisku. Dobiva se v „katoliški bukvarni“ in v prodajalni „katoliškega tisk. društva“. Cena samo 50 vinarjev in poština 10 v. Naročila sprejema tudi knezoškofijska pisarna v Ljubljani. — Sezite pridno po tej knjigi! Nobena slovenska družina naj je ne pogreša!

Družba treznosti. Predzadnji škofijski list ljubljanski je objavil pravila družbe treznosti kot cerkvene družbe za ljubljansko škofijo in pozval, naj se ustanovljajo. Vpisovalne pole so se že dotiskale, ravno tako tudi lične

vsprejemnice. Poročilo o ustanovnem shodu z govori bo izšlo prihodnji mesec. — Vse bo pripravljeno za mesec maj. In v juniju okoli kresa — ker Janez Krstnik je družbin patron — bo zelo primeren čas za ustanavljanje podružnic po župnijah.

Slava Brezmadežni o petdesetletnici. Napevi za Marijino družbo. Zložil in priredil p. Angelik Hribar, O. M. Cena 1 K. Tako se glasi naslov lične knjižice, ki je ravnokar izšla. Med drugimi pesnimi nahajamo nazadnje tudi pesem: ob poroki Marijine hčere in ob grobu Marijinega otroka. Hvaležni moramo biti č. o. Angeliku na tem ličnem delu. Nobena Marijina družba naj ne bi pogrešala te knjižice, kjer se bo našlo toliko lepih pesmic, s katerimi bodo naši mladeniči in dekleta poveličevali slavo in čast Marijino.

Na Žalostni gori pri Ljubljani je služba božja ob 6. in 10. uri vsak Marijin praznik, dalje oba binškožna praznika in nedeljo po sv. Jakobu. Dalje je ondi služba božja vse petke v poštu. Tudi ob delavnikih je večkrat sv. maša. To v pojasnilo tistim, ki radi obiskujejo to božjo pot.

V Polšniku nad Litijo so začeli podirati staro cerkev. Ljudje delajo z veliko unemo. Nova cerkev bo znotraj dogotovljena že to leto in bo najbrže posvečena brezmadežni Devici Mariji in sicer lurški, ako bodo dovolili v Rimu. Sedaj je bila posvečena Marijinemu rojstvu. Vrli častilci brezmadežne Gospe, pokažite nam dobrohotno srce in radodarne roke!

Na Trati se bode gradila nova cerkev. V Celovcu umrli tratarski rojak Janez Guzel je zapustil v ta namen cerkveno-stavbnemu zakladu 1000 kron.

Duhovniške spremembe na Štajerskem. Predstavljeni so čč. gg. kaplani: Fortunat Končan iz Trbovelj na Laško; Jožef Trafenik ostane kot kaplan v Loki; Jakob Rabuza iz Loke v Trbovlje.

Izlet vseh dekliških Marijinih družb iz kamniške dekanije na Šmarno goro bode dne 2. maja in ne 7. maja kot je bilo v zadnjem „Domoljubu“ pomotoma naznanjeno.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 5. in 6.

majem bodo možje in mladeniči častili presveto Rešnjo Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 2. ura: Obisk najsvetejšega zakramenta. — Zvečer pred praznikom zaščitnika častilcev presvetega Rešnjega Telesa, sv. Paskala, t. j. 16. maja, bodo skupno molili vsi moški častilci Najsvetejše v stolni cerkvi sv. Nikolaja od 9. do 10. ure zvečer. — Dne 8. maja pa imajo nočni častivci svoj redni 18. sestanek v šenklaški zakristiji po krščanskem nauku okoli polu 5. ure, kakor ponavadi. — Čenjeni možje in mladeniči, uljudno se vabite k obilni udeležbi pri molitvenih urah, obenem pa tudi da se shoda udeležite v obilnem številu; posebno še, ker bode pogovor o udeležbi pri procesiji presv. Reš. Telesa in drugih važnih stvareh. Prosi se, da tudi kaj novih udov seboj privedete.

* * *

Z Dunaja. Ker, dragi „Bogoljub“, tudi k našim Slovencem na Dunaj prihajaš, sprejmi par besedi tudi o naši svečanosti, ki se je vršila v cerkvi misijonarjev sv. Vincencija Pavlanskega, ki je posvečena brezmad. Mariji Devici, v VII. dunajskem okraju Mariahilf. Tukaj je Marijina družba, pri kateri je tudi nekaj blagih Slovencev vpisanih. V nedeljo, 10. aprila, smo tedaj imeli tukaj veliko svečanost blagoslovljenja družbene zastave. K tej svečanosti smo se pripravljali s štiridnevnicco, v kateri je bila vsak dan pridiga, ki jo je imel misijonar dr. Herman Kroboth iz te družbe. Zastavo je blagoslovil blagi in Dunajčanom zelo priljubljeni pomožni škof dr. Schneider. Imel je jedrnat govor in slovesno sv. mašo, pri kateri so peli in igrali izvežbani cecilijanski pevci iz mladeniškega društva pod vodstvom imenitnega profesorja godbe in petja, Dom. Peterlini. Vsi navzoči so kar strmeli poslušajoč to izvrstno petje in godbo. — Marija pa naj se časti od vseh ljudi in vseh narodov; od vseh strani naj slava ji doni!

Dunajski slovenski bralec „Bogoljuba“.

Iz ribniške dekanije. Na Robu se je na praznik Marijinega Oznanjenja ustanovila Marijina družba in se je sprejelo vanjo 62 deklet. Slovesnosti se je udeležila Marijina družba iz Lašč in jo je povzdigovala z ljubkomilim petjem.

Meseca majnika nameravata pa imenovani družbi napraviti v lep: podružnici M. B. na Slevici

shod z govorom in petimi litanijami in vsprejemom novih članic. Marija čuvaj in blagoslavljalj!

Lepo navado imajo v neki župniji naše dekanije. Meseca majnika ozaljšajo v svojih hišah na vso moč Marijino podobo, prižigajo pred njo lučice in molijo pred njo jutranjo in večerno molitev skupno s svojimi družinami. Začetkom junija pa prevzame Marijino mesto podoba Srca Jezusovega, pred katero molijo po rožnemvencu litanije presv. Srca Jezusovega.

Iz Knežaka (Notranjsko.) Za praznik sv. Jožefa, na katerega smo se pripravljali z devetdnevnic, smo obhajali pri nas dve lepi slovesnosti, namreč blagoslovljenje novega sv. križevega pota in pa slovesen vsprejem v Marijino družbo. Zjutraj smo imela dekleta skupno sv. obhajilo. Ob pol deveti uri so se pripeljali od postaje Št. Peter preč. gosp. generalni vikar J. Flis. Zunaj vasi smo čakale preč. gospoda z dvema banderoma, nakar je prednica naše Marijine družbe pozdravila gospoda v imenu vseh udov. Potem smo se vrnili med slovesnim zvonjenjem in spremili č gospoda do župnišča, odkoder smo zopet spremili sv. križev pot, katerega so nosili vrli upapolni mladeniči v cerkev. Sv. križev pot so blagoslovili č. p. gvardijan s Trsata. Zatem je sledil v srce segajoč govor p. gvardijana. Nato je bilo darovanje za križev pot in pa slovesna sv. maša, katero je daroval prečastiti gospod generalni vikar. Sedanji križev pot je zares kras naše cerkve. Okvire je napravil domači mizarški mojster Ant Černetič, kar je res lepo izdelal. Podobe so pa na platno slikane. Vsa čast gre tudi našemu č. g. župniku Al. Pehani, ker se veliko trudijo za olepšanje hiše božje. Popoldne se je vršila druga slovesnost. Ob dveh smo šle v cerkev molit pol ure sv. Rešnje Telo, nakar smo zopet z banderi nasproti šle preč. gospodom do župnišča ter jih spremile med petjem Marijine pesmi v cerkev, katera je bila tako natlačena do zadnjega kotička, da smo komaj noter prišli. Nato je sledil krasen pretresljiv govor gospoda generalnega vikarija na Marijino družbo, kateri je segel nam in tudi vsem zbranim do srca. Po pridigi se je vršil slovesen vsprejem, med katerim so se prepevale lepe družbene pesmi. Deklet je bilo vsprejetih 66. Slovesnost se je končala s petimi litanijami M. B. in blagoslovom. Ko smo šli iz cerkve, je vsem sijalo veselje in radost na obrazu. Da, zares, vžili smo ta dan veliko duhovnega ve-

selja. Pri nas se je versko življenje mnogo zboljšalo. Deklet je večina že v družbi. Katere še niso, upamo z Marijino pomočjo, da bodo tudi pristopile pod Marijino zastavo. Mladeničev je tudi nekaj v družbi. Drugi pa, kakor upamo, se bodo tudi veselo podali pod zastavo Marijino, in s tem pokazali, da so pogumni in nimajo strahu pred ljudmi. Zatorej izrekamo najiskrenejšo zahvalo prečastitim gospodom za njih trud!

Z Dovjega. Cerkveno življenje se pri nas krepko razvija. 17. aprila je imela Marijina družba slovesen vsprejem, h kateremu se je odzvalo lepo število deklet.

Odpustki meseca maja 1904.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno Cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen sv. očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. *Nedelja, I. v mesecu.* Udom *bratov. sv. rož. venca* trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom *brat. presv. Srca Jezusovega* popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvi petek. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

5. *Četrtek, I. v mesecu.* Popolni odpustek: a) udom *brat. presv. R. T.* v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom *škapulirske brat. karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

6. *Petek, I. v mesecu.* Popolni odpustek: a) *vsem vernikom*, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko preišlijujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega* morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga niso udeležili I. nedeljo; b) udom *bratovščine sv. Reš. Telesa*, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

8. *Nedelja. Prikažen sv. Mihaela.* Popolni odpustek *brat za duše v vicah* danes ali pa v osmini.

12. *Četrtek. Kristusov vnebohod.* Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke *rimskih štacijskih cerkva* (glej 2. št.); b) udom *bratov, naše ljube Gospé presv. Srca* v bratovski cerkvi; c) udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; d) udom *Marijine družbe*; e) udom *škapulirske bratovščine karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; g) udom *družbe krščanskih družin.*

16. *Ponedeljek.* Popolni odpustek udom *škapulirske brat, karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

17. *Torek. Sv. Paskal Tretjerednikom* popolni odpustek v *redovni cerkvi*, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. *Četrtek. Sv. Ivo. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 17. dan t. m.

20. *Petek. Sv. Bernardin Sienski. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 17. dan t. m.

22. *Binkošti. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir.*

25. *Sreda.* Popolni odpustek udom *škapulirske brat, Karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

29. *Zadnja nedelja v mesecu. Praznik presvete Trojice.* Popolni odpustek: a) udom *bratovščine belega škapulirja* v bratovski ali farni cerkvi; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir.* Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, dobé popolni odpustek vsi, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

30. *Ponedeljek. Sv. Ferdinand. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 17. dan t. m.

31. *Torek. Praznik Naše ljube Gospe presvetega Srca.* Udom *bratovščine* popolni odpustek, danes ali v osmini, v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1) *Šmarnice.* Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek.

2) *Devetdnevnica v čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom* se začne v vseh farnih cerkvah

v petek po vnebohodu, 13. maja. Kdor se vdeležuje devetdnevnice v cerkvi, more dobiti vsak dan 7 let in 7 kvadragen odpustka, popolni odpustek pa med devetdnevnico, ali na binkoštni praznik ali v osmini, ko gre k izpovedi in svetemu obhajilu. Če se kdo ne more udeleževati devetdnevnice v cerkvi, dobi iste odpustke, če jo opravlja zase. — Prav ti odpustki proti enakim pogojem se dobé še enkrat, če kdo opravlja to pobožnost v čast sv. Duhu v osmini po binkoštnih praznikih. (Leon XIII. 9. maja l. 1897.) 2.) Kdor gre po vrsti *šest petkov* ali *šest nedelj pred praznikom presvetega Srca Jezusovega* k izpovedi in svetemu obhajilu in moli v namen svetega očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 29. aprila in prva izmed nedelj je 1. maja. 3.) *Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju* se začne v *nedeljo dne 15. maja.* Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k svetemu obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec maj: Jubilej proglašenja Brezmadežnega spočetja.

Za posamezne dni: 1. Več apostolskega duha! 2. Ljubljanski knezoškof, ker ga liberalci tako črtijo, 3. Krščansko prenašanje križev, 4. Da bi nas Bog varoval požarov, 5. Papež Pij X., 6. Bolan duhovnik, 7. Bolna mati, 8. Zmaga katoliške stvari, 9. Tržaški škof, 10. Neka župnija, 11. Dober mladenič za zdravje, 12. Več pijancev za spreobrnjenje, 13. Več bolnikov za zdravje, 14. Odpadniki od katoliške Cerkve, 15. Več mladih ljudi, da bi se spoznali in spreobrnili, 16. Hudo obrekovana oseba, 17. Več družin za mir, 18. Blagoslov našemu polju, 19. Več trpečih za voljno potrpljenje, 20. Več oseb za stanovitnost v dobrem, 21. Da bi nas Bog obvaroval neprevidene smrti, 22. Več oseb za pravo spoznanje, 23. Da bi se množilo čiščenje sv. R. Telesa, 24. Da bi se Marijine družbe v pravem duhu vodile, 25. Zmaga katoliške stvari, 26. Francoski katoličani, 27. Dober mladenič, ki je popolnoma oglušel, 28. Katoličani na Angleškem, 29. Da bi se na Koroškem kaj več verskega ognja vnelo. 30. Letošnji birmanci, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v sredo, dné 11. maja.

Franja Czerny

umetniška vezateljica
v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor **mašnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najpriprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405.B 6-4

V zalogi Katol. Bukvarne v Ljublj. izšle so za l. 1904 nove

Šmarnice

pod naslovom:

Marija v predpodobah in podobah.

Zbral *Jožef Volc*, župnik.

Knjiga obsega 308 strani in stane vezana z navadno obrezo 2 K, z zlato obrezo 2 K 40 vin., po pošti 20 vin. več.

Dobi se v „Katol. Bukvarni“ v Ljubljani, v prodajalni „Katol. tiskovn. društva“, pri „J. Krajec Nasl.“ v Rudolfovem, kakor tudi v drugih knjigarnah.

Nove ŠMARNICE.

Dotiskane so **nove šmarnice: Marija, mati dobrega sveta**. Spisal dr. Lav. Gregorec. — Dobivajo se v „Tiskarni sv. Cirila“ v Mariboru. Cena izvodu 1 K 80 v. Po pošti 20 vin. več.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

**Kathreinerjevo
Kneippovo sladno kavo**

kot primes vsakdanji kavni pijači.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Vedno ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrčni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usnjaju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—. 665 2

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje **cele ornate, kazule** v vseh liturgič. barvah, **pluvijale, obhajilne burze, štole** in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi **bandra** in **baldahine** ter izvršuje vsakovrstno **cerkveno perilo** iz pristnega platna. Vporablja samo **dobro blago**, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.